

Alica v reťaziach

Lina Franková

COO
BOO

Alica v reťaziach

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Lina Franková

Alica v reťaziach – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Alica
v reľaziach

Alica
v reťaziach

Lina Franková

COO
BOO

Text © Lina Franková, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4882-7

ISBN e-knihy 978-80-566-4896-4 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4897-1 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4895-7 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Teodorovi...

Dúfam, že nikdy nebudeš mať pocit, že sa musíš skrývať za maskou. Si úžasný presne taký, aký si.

„We're All Mad Here!“
Alice's Adventures in Wonderland

Prológ

Boli to obyčajní chlapci.

Obyčajní chlapci...

Išlo o jedinú súvislú myšlienku, ktorú si Mirón v tú chladivú jarnú noc dokázal udržať v zásadnom momente, keď sa ocitol uprostred chaosu. Chaos bol ako zákon, jeho vznik bol nevyhnutný. Vznikol zakaždým, keď sa strhla bitka. Netušil, čo presne znamená nepokoj, ktorý sa mu usadil v hrudníku a pripomínal stále bzučiaci roj včiel, ale mal ho v sebe odnepermäti. A mal ho v sebe až príliš veľa. Práve teraz však nevedel, či ho náhodou neznepokojuje fakt, ako urputne sa snažia *nebyť* individuálni, pretože kým si pocit predierajúci sa cez jeho rozbúrené, adrenalinom rozkolísané vnútro zanalyzoval, z neprehľadného zmätku sa vynoril rozzúrený dlháň a vyštartoval priamo na neho. Chlapec sa naňho rútil ako tank, očividne sa spoliehal iba na silu vlastnej váhy. Lenže Mirón ho bleskurýchlo kopol do žalúdka. Síce ho neodhodil, ale zabránil mu dostať sa do jeho osobnej zóny. Keď sa dlháň s prekvapeným a bolestným

záupením prehol, doslova ho preskočil. Vyleštenými topánkami sa mu v skoku odrazil od miesta medzi lopatkami, kovové podrážky sa v tme prízračne zaleskli, a keď dopadol do trávy, okamžite sa pustil do ďalšieho chlapca, ktorý sa pred ním objavil. Ten už bol priemerne vysoký, približne ako Mirón. No ani zďaleka nebol natoľko obratný.

Ruky mu pracovali takmer automaticky. Ich neomylnosť, údernosť a zároveň až baletná ľahkosť sa načisto vymykali rozorvanej mysli ukrytej v tele, na ktoré sa mohol dokonale spoľahnúť. Vrtko odrážal mladíkove zovreté päste. Ak sa domnieval, že mu skrátka zmaľuje tvár, bol načisto vedľa. Hoci mu Mirón nemohol uprieť rýchlosť, jeho päste sa mu sotva priblížili k tvári. Každý úder zablokoval a ruku mu odrazil.

Vo vzduchu začínal cítiť pach krvi z rozbitých úst a zlomených nosov. V tme sa blyšťali kovové *zajačie uši*...

Mirón stratil trpezlivosť a uštedril mu úder otvorenou dlaňou medzi oči, lenže neomráčil ho.

Podivné bolo to, že Doriani nemali ani len masky, a priam neuveriteľné, že sa nejako pomenovali, že tam hore na povrchu vôbec fungovali.

Kovové zajačie masky s pozlátenými vetvičkami vavrínu pretkanými cez uši, so zlostnými, znetvorene pôsobiacimi nepravidelnými otvormi na oči, striebornými fúzikmi, cvočkami, napevno pripevnenými cvikrami... to všetko oproti tým *obyčajným chalanom* pôsobilo na chlapcoch od Alic monštruózne.

Lenže Doriani už prestávali byť len mladíkmi, ktorí podrývali ich autoritu, pričom sa postupne zbavovali strachu, ktorým páchli zakaždým, keď sa predsa len odvážili provokovať. A vytrácal sa nielen strach, ale aj určitý rešpekt, ktorý viacerí z nich nedokázali celkom vymazať zo svojich pohľadov, keď sa

s chlapcami od Alíc dostali do stretu. Čosi sa menilo. Isteže, súčasná realita bola nastavená tak, že doslova každá výrazná odlišnosť vyvolávala vlnu nevôle od väčšiny. A oni, odetí vo svojich maskách a všetkom ostatnom, predstavovali samozvaný vrchol inakosti. Napriek tomu bolo zvláštne, že Dorianov bolo čoraz viac a viac, ako na revanš strácali plachosť a vyvolávali otvorené konflikty.

Ako práve dnes v noci v parku, pomyslel si Mirón a s takmer tanečným obratom si chlapca, s ktorým sa práve bil, prehodil cez plece.

Všade vôkol neho robili mládenci v zajačích maskách to isté. Doriani ako obvykle nemali šancu. Temné aristokratické kabáty ostro kontrastovali s riflami a bundami. Chlapci od Alíc boli hrdí, že už na pohľad je jasné, kto je tu viac.

Keď dostali provokačný odkaz od kuriéra, rozhodne neočakávali, že v parku na lavičkách nájdu také množstvo posedávajúcich a sprostoto sa im pochechtávajúcích Dorianov.

Chlapci v čiernom boli, naopak, absolútne potichu. Bez jediného slova pred nimi zastali, ruky mierne natiahnuté od tela (perfektný výcvik trval mladým, pružným telám sotva rok a na konci im neúmerne zvýšil sebavedomie). V tmavej noci sa skveli ostré zajačie uši ovenčené víťaznými vavrínmi, ich oči, studené a nehybné, vyvolávali strach a pod zajačími pyskami, dokonale prepracovanými a zlovestnými, sa črtali len vážne, nič nehovoriace ústa. Nikdy s nimi nediskutovali.

Nikdy!

Aj keď vedeli, že nemota spôsobuje akurát tak neznesiteľné a nikdy neutíchajúce vrenie ich krvi.

Alica mala pravdu, preletelo roztržitému Mirónovi hlavou, keď zboku komusi laktom udrel do sánky a rozbehol sa vpred,

tvrdou útočiac na náhodne vybranú obeť. Vyzeralo to, akoby začínali ťažiť z neoficiálnej podpory dospelých.

Bitka, ku ktorej došlo v parku, kde na provokujúcich Dorianov natrafili, bola síce z oboch strán podporená značnou početnosťou bitkárov, no napočudovanie nijako extra hlučná. Decimovali ich bez slov, osobu za osobou, a nikto si neuvedomil, že hneď za stromami sa nachádza budova Nočnej knižnice.

Až kým noc nepreťal vysoký dievčenský výkrik:

„ALICE sú spáť!“

Nič nevie upútať pozornosť spoľahlivejšie ako prenikavo tenký vreskot.

Mirón chlapca pred sebou nešportovo kopol do rozkroku, aby získal čas na pootočenie sa za hlasom.

Rovno pod nočnou lampou stála tinedžerka, knihy popadané pri nohách, a hystericky jačala na celé okolie:

„Alice! Alice! Alice sú spáť!“

Mirónovi sa rozbúšilo srdce, hoci pri všetkej námahe a vypätí ani netušil, že môže tlčť ešte rýchlejšie. Zasiahol ho nový príval adrenalínu. Prelial sa cez neho ako svieža, príjemne úzkostlivá vlna.

Nikto si nemohol dovoliť prestať sa brániť či útočiť, na to už boj príliš eskaloval, ale Mirón aj ostatní predsa len zachytili zopár zdvihnutých rúk, ktoré boli odeté v čiernych rukaviaciach, prípadne mali rukávy stiahnuté kovovými manžetovými gombíkmi.

Ohlasovali ústup.

Dievča ďalej jačalo a oni sa jeden po druhom obracali a nečujne a rýchlo ako srnce utekali a mizli v najtemnejších zákutiach parku.

Nikdy nechceli, aby ľudia uverili, že existujú. Toto rozhodnutie sa im síce vypomstilo prehnanými výmyslami, ktoré sa o nich rozšírili, keď ich niekto náhodou zahliadol alebo sa hlúpo zavrtali do veľkého incidentu ako práve teraz. V dôsledku toho o nich kolovali reči – že sú nebezpeční a napádajú slušné deti, nevinných občanov, že rebelujú, hrajú sa na niečo, čím nie sú, že kazia morálku mladistvých... A potom slečinky, ako bola aj táto v ružovkastej mikine, jačali ako zmyslov zba-vené! Ale komu na tom záležalo? Podstatné bolo, že sa im aj napriek snahe utajiť svoju existenciu všetko rúcalo ako domček z karát. No i tak... aj naďalej budú klamať, zahmlievať, tvrdiť, že takí ako oni nie sú... hoci tým prispievajú k všeobecnému zmätku. Chceli byť proste *slobodní*.

A naučili sa, že najviac na tomto svete znamená byť v stave permanentnej pripravenosti.

Naučili sa za svoju slobodu aj pobiť.

Kapitola 1

TERAZ

„... Pretože sú to násilnícke zvieratá...“

„... nie sú! Sú to iba báchorky, ktorými ma strašila už stará mama! Je to konštrukt spoločnosti, ktorá potrebuje ventil, preto sa prirodzene šíria reči, ktoré ti ten ventil poskytujú, aj keď iba nezmyselnou predstavou, že...“

„... sú odpudiví!“

„... vraj vyzerajú ako mýtické monštrá... ja neviem... žeby nejaký kostým?“

„... a údajne ich bolo nesmierne veľa!“

„... asi sa jej niečo zdalo. Prepína sa. Trávila predsa večer v Nočnej knižnici...“

„... nevyspatá...“

„... ale vraj hovorila, že...“

„... a prečo nikto nikdy nevidel ich dievčatá? O nich sa predsa tiež hovorí, že existujú...“

„... starajú sa o ne ako o kvetiny, dievčatá im predsa vládnu...“

„... všetky?! No vidíš, celé je to kravina! To by žiaden chlap nezniesol! A kde by ich asi tak schovávali?!“

Šepot a potlačovaný chichot, keď sa ďalej rozoberala nadvláda dievčat.

Zo všetkých strán sa školskou jedálňou šírili tiché reči, tlmený smiech aj pohoršené povzdychy, nikomu sa však v hlase nedala uprieť určitá dávka dychtivosti po informáciách.

Prešiel si rukou cez hustú gaštanovú šticu, aby mohol pod dlaňou nenápadne žmurknúť na Iris, ktorá sedela šikmo oproti nemu.

Iris, moja nádherná žena! – presne tak nad ňou Mirón, krásny sedemnásťročný mladík s hĺbavými tmavomodrými očami, rád premýšľal. Zakaždým sa ho už len pri tejto krátkej, výstižnej myšlienke zmocnila horúca a stále príliš mäťuca a úzkostlivá túžba.

Iris mu nedala najavo, že si jeho žmurknutie všimla, hoci si bol istý, že jej neušlo. Síce bola od neho o rok staršia, ale to nebolo dôvodom utajovania ich vzťahu. Dôvod skrývať sa vlastne neexistoval, akoby zdanlivo neexistujúce veci a osoby boli jeho úchylnou záľubou. Tajomstvo bolo skrátka vzrušujúce, o tom predsa vedel svoje. Všetky ich spoločné tajomstvá tvorili vzájomné neviditeľné spojivo, ktoré ich lásku konštantne prehlbovalo.

Všetky hlavy pri ich stole sa skláňali k vyleštenej doske a sprisahanecky si šepkali, len ona zostala vystretá, vďaka čomu žiarila ako rozkvitnutá klívia. Navyše bola výrazná pre svoje ryšavé kučery. Rezervovane si do úst vložila vidličku a konečne na neho uprela zrak. Nerozlúštil jej odkaz. Bola koketná či znepokojená? Pravdupovediac, s ohnivými vlasmi, úzkymi modrými očami a vysokými lícnymi kosťami mu aj

v školskej uniforme pripadala skôr ako zhmotnená koketéria než študijný typ.

Dievčatá nosili sukne stiahnuté bordovým opaskom s veľkou mašľou a chlapci mali vo vestách zapravené vínové kravaty.

Miloval ju do zbláznenia! Mirón si bol vedomý svojej absolútnej odovzdanosti Iris, ale neostávalo mu iné, len sa s tým zmieriť. Prvé ženy sú výnimočné. Držia v rukách moc, o akej ani len netušia. Majú svojho chlapca pevne v hrsti, je ich neoficiálnym snúbencom, navždy! Minimálne si to myslia, tak ako si to myslel aj Mirón od noci, keď mu dovolila všetko, po čom jeho pubertálne srdce od prvého momentu pišťalo.

Hoci Iris nikdy nepôsobila, že by bez neho nedokázala žiť – votrela sa mu do podvedomia zdrvujúca myšlienka, no vzápätí sa rozplynula v blaženosti, keď mu po lýtku prešla okrajom topánky. Odvrátil zrak, aby náhodou neočervenel.

„... povedala, že videla chlapcov od Alíc, že sa nemohla zmýliť! Moja sesternica ju pozná...“

Znova k nemu doľahol šepot šíriaci sa nad jedáľenským stolom.

„Nie, nie. Nemožné!“ oponovala krátkovlasá blondínka. „Alice neexistujú, je to len miestna historka. Rozumiete, každé mesto má svoju legendu a toto je tá naša. Ak by to bola pravda, dávno by o nich niekto zistil komplet všetko.“

Nikto predsa nemôže byť slobodný voľnomyšlienkar a nepútať pritom na seba pozornosť, horko si pomyslel Mirón.

Sledoval, ako sa nad obedmi všade vôkol neho utvorili rozvravené skupinky preberajúce horúcu novinku.

Jedáleň, ladená do sivých tónov, bola extrémne strohá. Kameň na stene – sivý! Tienidlá na lustrach – sivé! Chcelo sa mu

vracat. Nie fyzicky – vidličku otrávene zapichol do plátku mäsa –, chcelo sa mu vracat psychicky. Koniec koncov, k ušiam mu doliehali samé nepodložené vývratky, smiech sa mu v hlave menil na opičie škrekly a ešte aj sinavosť, uprostred ktorej sedel, mu pripomínala natrávené, skazené jedlo!

Osprostené opice! Všetci do jedného! Mozgy vypláchnuté dobou, ktorá sa prezentovala ako éra dokonalosti!

Už desaťročia bol v kurze minimalizmus, čo však neznamenalo, že by boli ľudia prinútení zariaďovať školy, byty a kancelárie v jednotnom štýle. Nič sa predsa neprikazuje, všetko je dôsledok prirodzenej túžby po zaradení sa do lepšej spoločnosti. Nátlaky však prichádzali spod povrchu, to vedel a cítil každý – nieže sa odlišíš, inak neznesiem pohľady, ktoré na nás budú iné rodiny vrhať!

Kedysi, v počiatkoch, sa celý proces nazýval „Obnova spoločnosti“. Po dlhej depresii v podzemí sa ľudia nechali nainfikovať uniformnou dokonalosťou, ktorá mala zaručiť, že sa morálne už nikdy neklesne tak hlboko, aby sme sa opäť museli naučiť žiť v strachu z budúcnosti.

Existenčná úzkosť je príliš mocný pán nad osobnosťou, aby naučil ostatných myslieť kolektívne, teda bezpečne. Výsledkom okrem iného bolo aj to, že tento vysoko módný štýl sa proste *páčil všetkým!*

Problémom teda bolo, že súčasné nové „osvietenstvo“ prišlo po takmer storočí hroziacich, prebiehajúcich a skľučujúcich sa vyostrovaných konfliktov, nad ktorými viseli hrozby nepredstaviteľne desivých zbraní hromadného ničenia a ktoré celé generácie rodín prinútili žiť v každodennom stave podvedomej hrôzy. Každý deň prebiehal v opare napätia, krátiaceho sa dychu, tlčúceho srdca a umelých

úsmevov venovaných svojim deťom. Lenže potom nastal masívny nádych. Áno, ľudia sa konečne zhlboka, uvoľnene nadýchli. Svet sa vymanil z marazmu spôsobeného konfliktmi a vojnami, obrodil sa.

A preto si momentálne nikto nevedel predstaviť, že môže existovať niečo lepšie, miernejšie a priateľskejšie ako ovzdušie, ktoré práve dýchali.

„Alice sú skutočné!“ hnevливо odsekol starší študent.

Mírón sa viditeľne strhol.

„Sú reálni. A pokúšajú sa opäť priviesť do sveta anarchiu a začínajú v našom meste! Zasievajú vzdor a rozklad. Presne tak sa to celé kedysi začalo. Anarchiou! Anarchiou ako v piatok pri Nočnej knižnici.“

S Iris si vymenili krátke, nič nehovoriace pohľady.

„Prečo by mali rozpútať anarchiu?“

„Pretože nás nenávidia!“

„... prečo by nás mali...“

„Lebo! Bodka! Sú to skrátka nevybúrené zlé deti, ktoré si neuvedomujú, že sa pohybujú po tenkom ľade!“

Konečne niečo naozaj chápeš. Nenávidíme vás! – pomyslel si Mírón a povolil si uzol na kravate. Iris ho koplá do členka a zamračila sa.

Netvár sa tak nervózne! – tentoraz k nemu vyslala zrozumiteľný odkaz.

Isteže vás nenávidíme! – ďalej sa venoval svojim myšlienkam a ignoroval ju.

Vosvete, kdesa podľa mnohých členov komunity Alíc obnovil stredoveký systém, v ktorom sa povolania prenášali z pokolenia na pokolenie, prebral sa ázijský systém dokonalej organizácie a celé národy sa premenili na čosi ako obrie svojpomocné

skupiny, aby sa čo najviac zabránilo sporom, dohadom a chaosu, zaručene muselo existovať zopár nenávisťných jedincov, ktorých to celé absolútne nebavilo!

Tak napríklad všetci, čo sa ocitli na školách podobných Mirónovej, vedeli, že ich životom budú čísla. Ekonomiku smeli udržiavať, prepočítavať, riadiť a účtovať iba ľudia ako on, Iris... a ostatní, čo sa tu bezstarostne smejú, hašteria alebo si len porovnávajú fámy o incidente pri Nočnej knižnici.

„Nie, počkaj, toto mi fakt vysvetli. Prečo by k nám mali cítiť nenávisť? Sme predsa mierumilovní a v istom zmysle dokonalí, nie? Pracujeme na svojom osude, neubližujeme si a do ničoho iného sa nestaráme. Ako sa vraví, kde sa končí tvoja sloboda, začína sa moja,“ podotkla bledá bruneta.

Typická predstaviteľka svojej doby, v sekunde mal chuť zahrdúsiť ju ako sliepku: poslúcham, robím si svoje a považujem sa za perfektnú.

Ale Mirónovi bolo jasné, že nikto skutočne nevidí do komunity Alíc. Nikto nedisponoval s ničím viac ako s niekoľkými povrchnými domnienkami. Boli ako olejová škvrna perliaca sa na hladine priesračne čistého jazera. V prípade, že by ste netušili, kto a prečo si olej vôbec dovolil vyliť.

Mirón uvažoval nad skupinou asi šiestich ľudí od Alíc, ktorí sa vybrali do baru v ich obvyklom oblečení. Chlapci síce nemali masky, ale odlišovali sa dostatočne na to, aby ich vyhodili za nevhodné oblečenie. Vtedy pravdepodobne prvýkrát niekto zočil aj Malú Alicu. Z ich strany zbytočný risk, hlúpa provokácia, pre ktorú však Alica ani brvou nepohla. V konečnom dôsledku vtedy aj tak nikto neveril, že sú skutočne *od nich*. Lenže práve podobné excesy podnecovali lokálne mýty a udržiavali ich živé.

Avšak piatková noc...

„... vidím, že pochybuješ. Lenže ona vyhlásila, že mali na tvárach zajačie masky,“ ozval sa príliš nahlas jeden pehavý študent s nezdravou pletou, „a oblečení boli veľmi podobne ako tí, ktorých vtedy vyhodili...“

Prestaň si spájať súvislosti, ty jebákmi posiaty pako! – Mirón si zahryzol do spodnej pery.

„No ty si nám ale múdručký!“ nakoniec sa drsným hlasom ozvala samotná Iris a posmešne po ňom fľochla. „Tak pokračuj a šír poplašné správy, aby sme sa všetci triasli od strachu z fiktívneho bubáka, ktorý nám vnesie nepatričnú anarchiu do našich dôsledne naplánovaných dní! Šírenie poplachu o Aliciach by malo byť trestné, ježiši!“

Na ich rozprplané obedy dosadol nervózny smiech. Aj Mirón sa pridala, podobanec zostal červený ako paprika.

Lenže Doriani to výberom miesta, na ktoré ich zámerne vylákali, skutočne prehrali. V poslednom čase sa zdalo, akoby ich chceli silou mocou všetkých raz a navždy vytiahnuť na svetlo sveta. Lenže oni netúžili po ničom z toho – po verejnosti, po *dôsledne naplánovaných dňoch*.

Túžili len byť... *sami sebou*.

Mirón sa prestal smiať, aj tak nebol veľmi presvedčivý, a s krčovitým úsmevom sa poobzeral po jedálni. Zachytil vážny pohľad jedného študenta. Mal modré vlasy, až šokujúco svietil. Poznal ho. Aj on bol tým, ktorí si vraveli „chlapci od Alic“. A naproti nemu sedela a tiež na neho hľadela jeho slečna. Malá Alica.

Potom sa k Mirónovmu stolu otočilo akési hnedovlasé dievča. V dlhočiznej záplave vln farby tmavej čokolády jej svietili zlaté

odlesky. Vidlička jej zastala na pol ceste k ústam. Mala veľké, hnedé a zvedavé oči. Poburujúco sa mračila, no jej pozornosť ju zrádzala. Aj napriek konzervatívnemu postoju, ktorý sa veľmi snažila prejaviť, dávali jej veľké a otázkami zaplnené oči nesúhlasnému výrazu na frak.

O tej nevedel nič. Nepoznal ju.

Ale nepáčilo sa mu, ako ho pozorovala. Akoby na ňom bolo čosi, čo ho prezrádza.

Rýchlo sa odvrátil. Rozhodol sa radšej nechať jedlo jedlom a vypariť sa do triedy.

Kapitola 2

PREDTÝM

Keď ho zbadal, ako na konci nákupnej zóny nastupuje do výtahu, vôbec nepremýšľal. Skrátka sa len rozbehol za ním. Šikovne kľučkoval pomedzi ľudí – nízky a vskutku tenký chlapec v školskej uniforme. Pod golierom bielej košeľe mu poskakovala sivo-čierna viazanka, ruku držal na taške zavesenej cez plece, akú mali tisíce, lenže na tej jeho bola na hnedej koženke vyšitá špirála z rôznofarebných gombíkov.

Dvere výtahu sa pohli a Kryspian zrýchľil. Nikto mu nevenoval pozornosť. Bol iba ponáhľajúcim sa študentikom s okuliarmi s čiernym plastovým rámom, ktoré mu hravo sedeli na úzkom nose. Pôsobil bezúhonne. Neškodne. Aj preto nevyzeral ani na svojich osemnásť. A potom ešte pre nevinné belasé oči a alabastrovú milú tvár.

Dvere sa už-už zatvárali. Mal na neho dobrý výhľad, opieral sa o drevenú stenu – oveľa vyšší než on, čiernovlasý, v modrom športovom saku, ktoré ho nezáväzovalo ako školská uniforma. Osvetľovali ho obdĺžniky neónu, chaoticky vystupujúce

pomedzi karamelové obloženie výťahu. Lahostajne sledoval, ako sa Kryspian približuje, ale možno ho ani plne nevnímal.

No keď už boli dvere takmer zatvorené, okuliarnatý chlapec spravil nečakaný manéver. Skoro až tanečne sa zvrtol, ocitol sa bokom zužujúcej sa škáre, jemne zdvihol ruky, šmykol sa podrážkami po podlahe a na poslednú chvíľu vkĺzol dnu.

Ticián iba podvihol obočie a ďalej sa tváril neutrálne.

Šikovné dieťa, preletelo mu jeho predčasne dospelou dsaťtriročnou hlavou. Nedokázal si pomôcť a ďalej na neho civel.

Študent sa totiž oprel o vedľajšiu stenu, svetelné pásy mu lemovali neurčito hnedé vlasy, kde-tu s ponuro medeným odleskom, a spoza rámu okuliarov ho sám s jemným úsmevom pozoroval.

Kryspian k nemu vytácal tvár a uvedomoval si svoj úsmev. Čiernovlasý bol od neho naozaj o dosť vyšší, lenže to bola väčšina chlapcov. Bezpochyby sa však nemýlil. Vzdula sa v ňom horúca, impulzívna vlna, ktorá ho nútila vykonávať svoje rozhodnutia hneď a zaraz: Je to on!

Poobede ho zazrel pred školou s Violet. Už na prvý pohľad sa pre čosi hádali. Kryspian sa k nim cez trávnik blížil rovnako rýchlo ako pred chvíľou k výťahu, pretože ten prašivec si dovolil na Violet, jeho sladkú gombičku, zdvihnúť ruku a pohroziť jej otvorenou dľaňou. Lenže hádka sa skončila rovnako rýchlo ako vznikla. Violet sa odrazu zvrtila a utiekla, obaja mu kamsi zmizli, skôr než sa mu ich podarilo dostihnúť.

Ale svet je malý. Predovšetkým ich svet je prekliato malý a dusivo nepriestranný. A ich chodníky sú vopred dané a vyšliapané a hľa, tu je! O necelé dve hodiny ho znova stretol.

Vysoký mládenec ho už začínal sledovať mierne zaražene, keďže Kryspian si pomalým pohybom zložil okuliare

a s pohľadom aj naďalej upretým na jeho tvár si ich vložil do vonkajšieho vrecka na sivom saku.

Ak by ho Ticián poznal, vedel by, že keď si Kryspian istým spôsobom skladá okuliare, ide o varovanie, ktoré nikto v jeho okolí neberie na ľahkú váhu.

Niečo však inštinktívne šípil a náhle ostal ako uhranutý. Mladíček sa totiž znenazdajky načisto zmenil. Milú tvár mu zastrel tieň chladu, takmer až nežné bledomodré oči sa stali dvoma kusmi ľadu a malý úsmev na mäkkých ružových perách sa premenil na jedovatý, priamočiaro zlovestný.

Po chrbte mu prebehli zimomriavky, ktorým zatiaľ nerozumel. Lenže chlapec opretý o stenu svojou náhlou zmenou vyžarovania akoby doslova vyrástol pred jeho očami. Pozvoľna sa vystrel. Telo sa už neopieralo o svetelnú stenu, ale stálo iba zopár centimetrov od nej.

„Ty!“ precedil cez zuby.

Ticián iba znova podvihol obočie, ale tentoraz sa už tiež obozretne napriamril.

Kryspian chladne pokračoval:

„Už sa nikdy nepribližuj k mojej Violet!“

Až vtedy sa Ticián zatváril skutočne prekvapene. Udivene otvoril ústa, ale kým stihol prehovoriť, chlapcovi sa v stiesnenom priestore podaril odvážny výkop nohou rovno do jeho hrude. Ticiána bez výkriku odhodilo do steny a náraz mu bolestivo vyrazil dych. Chlapec sa bleskurýchlo premiestnil priamo k nemu. Začul, ako mu cvakli zuby, keď mu pästou zdola vrazil do brady. Zvrátilo mu hlavu. Omračujúco si ju udrel o stenu výťahu.

Zmocnil sa ho pocit absolútneho bezvládia nad končatinami, keď ho vlastná váha prehla, a potom už len klesal

k podlahe. Rukou sa automaticky zachytil o chlapcovu tašku a stiahol mu ju z pleca.

Podlaha výťahu, oslepujúco vysvietená, sa približovala ako v spomalenom filme. K ušiam mu doľahol kovový zvuk a s neprirodzenou ozvenou v ňom ďalej rezonoval. Kým dopadol, medzi lopatkami ešte pocítil mladíkov lakeť, ktorý celý proces urýchlil.

Stratil vedomie, skôr než na líci pocítil podlahu...

Kryspian sa zohol po tašku a z vrecka si vytiahol okuliare. Keď sa ozvalo cinknutie ohlasujúce, že sa dvere výťahu otvárajú, nasadil si ich na nos.

Jeho ľadový pohľad sa roztopil ako rozohriaty vosk, sebavedomý úškrn sa vytratil, a keď sa ocitol pred hlúčikom ľudí čakajúcich na výťah, znova sa stal vzorne pôsobiacim, až zahanbujúco útlým chlapčatom.

„Nechápem, čo sa mu stalo,“ rozrušene zo seba vyrážal a ustúpil, aby ukázal na ležiaceho Ticiána. „Asi mu prišlo zle, pretože zrazu len tak zamdle!“

Zopár dospelých sa s veľkým záujmom okamžite vtlačilo dnu, zatiaľ čo Kryspian sa pohotovo prešmykol von a vykročil popri obchodoch k presklenému východu. Nik sa ho ani len nepokúsil zastaviť a spovedať. Vlastne si ho viac nikto nevšímal. Bol predsa taký mladý, očividne subtilný a teraz už aj rozrušený chlapec.

Kráčal so zdvihnutou bradou, vskutku spokojný, a usmieval sa sám pre seba. Ruka uvoľnene položená na taške s gombíkmi.

Bol si veľmi dobre vedomý, že je chybou nedať si pri akomkoľvek fyzickom útoku na tvár zajačiu masku. Možno mu jeho horúca hlava spôsobí problémy, no nateraz všetko hodil za seba.

S eufóriou kolujúcou mu v žilách vyšiel do studeného septembrového dňa.

Kapitola 3

TERAZ

Potichučky prešiel svojou strohou izbou a oprel sa o dvere. Inštinktívne sa pri nich prikrčil a priložil k nim ucho. Veľmi pomaly otočil kľúčom v zámke. Do ticha sa ozvalo jemné cvaknutie. Hoci mu bolo jasné, že zvuk zamknutia rodičov zobudiť nemôže, vyvolal v ňom dojem, akoby práve čosi hodil o podlahu. Zvuky sa v úplnej mlákvosti nepríjemne zintenzívňovali. Len čo sa po cvaknutí, z ktorého mu na rukách skoro vyskočila husia koža, izba opäť ponorila do ticha, Mirón si zhlboka vydýchol a vystrel sa. Odrazu sa cítil ako celkom nový človek.

Z vrecka na čiernej zamatovej veste vytiahol okrúhle hodinky prichytené retiazkou. Stlačením otvoril medený poklop nad ciferníkom a zamračil sa.

„Meškám,“ šepol, ale zvuk vlastného hlasu na neho pôsobil uvoľňujúco. Užival si, že je jedinou bytosťou pri plnom vedomí. „Iris mi odtrhne hlavu.“

Jeho „prekrásna žena“ bývala na iných ľudí rovnako prísna ako sama na seba.

Avšak keďže už meškal, zmieril sa s tým. Vlnu blahodarného vnútorného uvoľnenia, ktoré ho zakaždým zalialo hneď po stresujúcom okamihu, keď za nudným a nalínajkovým životom rodičov konečne zamkol dvere, už viac nemohlo nič narušiť.

Životy svojich rodičov obvykle v mysli označoval dvoma výstižnými slovami – malé a predurčené. Predstavoval si ich ako dva bezvýznamné mravce v mravenisku, v ktorom pred sebou poháňali ešte bezvýznamnejšieho mravčeka, svojho syna Miróna. Mirón, i keď sa nepísal s ypsilonom, mal už v koreni svojho mena „plač“. „Mýro“ znamenalo v gréčtine „plačem“. Akoby vopred tušili, že sa mu bude chcieť plakať od okamihu, keď nastúpi na strednú školu, ktorú absolvovali aj oni dvaja, a pravdepodobne až žalostne zavýjať, keď napokon začne žiť istý druh života, čo dobre poznal už teraz (stačilo sa predsa pozrieť na matku s otcom), keď nasadne na vlak, keď vloží svoju hlavu do slučky, ktorá mu bude pomaly sťahovať krk – bude uháňať po vydratom koľajisku rovnakej budúcnosti, naproti ktorej sa šinuli jeho rodičia a pred nimi ich rodičia... Ani len netušili, že je *hrdina*! Ani len netušili, že je obratnejší a pevnejší, ako by si o ňom čo i len pomysleli, že ak by sa rozhodol jediným pohybom rozlámať stoličku v jedálni, s jej zvyškami by dokázal rozbiť celý ich svet, s jednoduchou eleganciou by po sebe zanechal iba trosky a zopár matkiných slz. Možno by sa ani nezadýchali.

Mirón si neodpustil, aby od dverí ešte neprešiel k zrkadlu pri bielej tehlovej stene, cez ktorú natiahol šnúru s visiacimi žiarovkami. Izbu mal sterilne svetlú a poloprázdnu. Jediné, čo ju ozvlášťovalo, i keď ani zďaleka nerobilo prívetivou, boli jeho kresby ledabolo pripnuté pod svetlom žiaroviek. Zo steny na neho zízali temné obdĺžniky, ceruzou načmárané pošmúrne lesy, plné divo pôsobiacich mačiek a hybridných zajacov, ktoré

s atypicky veľkými vycerenými tesákmi vykúkali spoza stromov či neupravených krov. Na mnohých obrazoch sa dali nájsť len pri bližšom skúmaní.

Utiahol si prehnane veľkú kovovú sponu, gravírovaný obdĺžnik, čo mu sťahoval žabó spočívajúce na veste, a povytiahol si golier bielej košele, aby mu obopínal celé hrdlo. Odstúpil s úmyslom zhodnotiť svoj vznešený vzhľad. Páčilo sa mu, čo vidí. V tmavých nohaviciach vyzeral štíhlo a vyšší ako v skutočnosti. Hľadel sám na seba a opäť cúval, tak trochu zaľúbený do vlastnej bledej tváre s plňšou spodnou perou, až ho zastavil cinkavý zvuk, keď topánkou narazil do čohosi, čo mu stálo pri posteli. Prekvapene sa obrátil a kvokol si.

Spod postele sa vykotúlala prevrátená sklenená fľaštička, ktorá mu sadla akurát do dlane. Fľaštička, vybrúsená do predĺženého drahokamu, mala hrdlo previazané modrou stuhou, na ktorej bol pripevnený štítok. Mirón sa pousmial, keď ho pootočil.

Niekedy sa domnieval (a nebol sám), že dievčatá mali od Alice požehnanie pri čítaní *tej knihy*. Mali dovolené viac ako chlapci. Ich lojálnosť sa totiž dokazovala aj tým, že bez pochybností dodržiavali základné pravidlo – nečítať *tú knihu*. Jeho vlastná matka mu ju raz nanucovala ako najkrajšiu rozprávku pre dušu dospievajúceho. On sa však urputne bránil, odmietol ju zobrať do rúk, rovnako ako si nikdy nepozrel žiadnu adaptáciu v akomkoľvek médiu, čomu sa, mimochodom, tiež museli vyhýbať. Klamal by však, ak by tvrdil, že ho nelákala. Ba práve naopak. Tak veľmi ho lákala, že knihu jedného dňa natrhal na drobné kúsočky a spálil ich nad sviečkou.

Na štítku totiž stálo niečo, o čom si bol istý, že s knihou súvisí: *Vypi ma!*

Zvláštne...

Schovávať mu v izbe drobné darčeky bolo Irisiným koníčkom. Nedokázal zistiť, ako sa jej to darí. Skryše musela nachádzať v okamihoch, keď na stotinu sekundy privrel viečka či sa obrátil k oknu, aby zatiahol roletu, keď u neho potajme trávila noc, pretože inak z nej hádam vôbec nespúšťal svoj hlboko zamilovaný pohľad.

Modré víno bolo jeho obľúbené. Odkrútil uzáver a jediným dúškom, prehnutý ako luk, so slastne privretými viečkami a s pocitom, akoby sa napil priamo z dlaní svojej milenky, blankytnú tekutinu vypil. Stále sa usmievajúc, vrátil fľašku pod posteľ. Hádam mu meškание nakoniec odpustí, keď mu z pier ochutná svoj vlastný darček. Kým kľačal, zaváhal, či si nezobrať aj masku. Ležala na veži z kníh na nočnom stolíku.

Postavil sa. Ramená mu akoby automaticky zmeraveli napätím, paže sa ostrážito držali od bokov. Stávalo sa to vždy, keď sa prezliekol do vecí, v ktorých dole bežne chodil... a prežíval skutočný život. Zvážnel.

Prázdne otvory masky nevidomo civeli do stropu a strašidelne pokrivený kovový cviker odrážal medové svetlo lampy, čo vyzerala ako vysvietený glóbus. Vo všedné noci nepredpokladal nutnosť nasadiť si masku a biť sa za vlastnú slobodu mysle a času. Lenže časy sa pozvoľna menili a pod povrchom tohto unaveného mesta už neublali iba oni, ale aj čosi, čo sa na nich citeľne a nezvratne chystalo vrhnúť...

Nakoniec ju rázne schmatol a zamieril k šatníku. Roztvoril ho. Šatník bol taký priestranný, že ak by bol prázdny, dalo by sa v ňom poprechádzať. Prudko rozhrnul vešiaky s oblečením a znova si kľakol.

Patril už k tretej generácii Alíc, čo znamenalo, že niekto iný vymyslel spôsob, ako žiť dva životy, že niekto iný vybudoval to,

čo on užíval ako samozrejmosť. Doslova sa namakal na podzemných priestoroch, ktoré bolo potrebné značne prispôbiť a zariadiť, aby im vyhovovali. Niektorí, kto z nich vymietol zmar ľudí, ktorí v nich v najvyhrotenejších časoch prežili roky, ktoré im už nik nevrátil. Lenže podobné úkryty boli v istom období nevyhnutnosťou, ak ste chceli žiť bezpečne. Boli natoľko nevyhnutné, že boli pre zdanie pohodlia vybudované s neskrývanou pedantnosťou. Stali sa mestami pod mestami, príbytkami pod príbytkami. Prepojené a napokon... dobrovoľne zabudnuté, ba dokonca aj čosi viac. Po „Obnove spoločnosti“ sa totiž stali zakázanou časťou miest. Vchody sa zatarasili a prestali používať. Bolo trestné preliezať do nich. Vo vyspelej spoločnosti nemali viac svoje miesto, pretože táto spoločnosť si cenila mier viac ako čokoľvek iné v celej svojej histórii.

A Mirón bol tomu bezmennému niekomu nesmierne vďačný za to, že to riskol, vliezol dnu a odhalil ich potenciál.

Ostatní mali podľa jeho názoru skrátka smolu. Väčšina minimalistických bytov totiž okrem dekadencie už naozaj neskrývala nič viac, kryty boli zaliate betónom alebo poistené železnými plátmi. Tak veľmi si dnes ľudia verili (respektíve vo vlastný zmysel vyššieho dobra) a tak veľmi neznášali minulosť.

Tí ochudobnení si potom o Aliciach iba šepkali pri obede a považovali ich viac-menej za rozprávku, pretože si nevedeli predstaviť, kde by vlastne ako komunita fungovali, kde by trávili čas a plánovali výstrednosti.

Kde?

V naučenej postupnosti zatlačil rukou na podlahu. Vravelo sa, že prízemné byty kedysi prechádzali priamo do úkrytov, a bola to pravda. Keď poklop, už dávno zbavený svojej najťažšej kovovej vrstvy, povolil a zdvihol ho, z tmy pod ním sa vynorili

schody, ktorých prítomnosť skôr tušil, než videl. Bez rozmyslu do zívajúcej prázdnoty skočil a šikovne dopadol niekoľko schodov pod šatník.

Ocitol sa medzi priam klaustrofobicky úzkymi stenami. Schádzal dole. Dojem ničoty ho sprevádzal dlho, ale od istého bodu začal slastne odznievať. Čím nižšie zostupoval, tým zreteľnejšie k nemu doliehal záhadný šum. Sprvu sa mu vlnil okolo podrážok, následne sa pomaly posúval čoraz vyššie, akoby sa doň celý ponáral.

Zvuky boli stále výraznejšie. Začínal v nich rozoznávať hlasy. Hudbu. Smiech. Šírili sa chodbami.

Boli hrdinovia.

A ich blízki to vôbec netušili.

Pravdupovediac, neočakával dnes žiadne nepríjemné prekvapenie. Iste, odhalenie pri Nočnej knižnici bolo potrebné vysvetliť Alici, ale pochyboval, že nevďačná úloha pripadne práve jemu, šlo by o priveľkú náhodu.

Konečne ich zbadal. Postávali uprostred miestnosti s vysokými stropmi. Nebola jediná svojich rozmerov, ale komplexu, v ktorom sa zdržiavali najviac, dominovala a obklopovali ju menšie priestory. Prešlapovali tam všetci zúčastnení stretu s Dorianmi. Nepokojne sa mrvili, akoby nik nedokázal pokojne stáť. Obrovskú miestnosť z tmavého kameňa presvetľovali závesy, reťaze svetiel a klasické diela, poväčšine plagáty v patinovaných rámoch.

Pódium dnes zostalo prázdne, avšak o čosi neskôr určite niekto niečo zahrá, mali predsa dve amatérske kapely.